



עפ"ג (באר שבע) 8320-09-21 - חסן דסוקי נ' מדינת ישראל

עפ"ג (באר-שבע) 8320-09-21 - חסן דסוקי נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע
עפ"ג (באר-שבע) 8320-09-21

חסן דסוקי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[15.12.2021]

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן - אב"ד כב' השופט דניאל בן טולילה כב' השופט גיל דניאל
מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר-שבע (כב' השופט תומר אורינב), מיום 18.07.21 בת"פ
68383-07-21

המערער ובא-כוחו, עו"ד אדגר קריסטל

ב"כ המשיבה, עו"ד עינת בלנר

פסק דין

המערער הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של קבלת רכב גנוב, לפי סעיף 413' בחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
כתב האישום שהמערער הודה בעובדותיו כולל שני אישומים. באישום הראשון מתואר כי בתאריך 04/11/17 המערער
תיאם עם אחר, שעבד כנהג האישי של המתלונן, לגנוב את רכבו של המתלונן ולהעבירו לרשות הפלסטינאית. במסגרת זו,
המערער נפגש עם האחר בשעת לילה בתחנת דלק ליד כפר - סבא, קיבל ממנו את רכבו של המתלונן, והעביר אותו
לשטחי הרש"פ. ובהמשך האחר הגיש תלונה במשטרה בה טען שהחנה את הרכב באחד מרחובות העיר מודיעין והרכב
נגנב.

ובאישום השני מתואר, שביום 26/02/18 המערער שב ותיאם עם אותו אחר, שעדיין עבד כנהגו האישי של המתלונן, לגנוב
רכב נוסף של המתלונן. ובמסגרת זו, המערער והאחר נפגשו במקום מסוים והמערער קיבל מהאחר את רכבו של המתלונן
והעבירו לשטחי הרש"פ.

לקראת שלב העונש, שירות המבחן הגיש לבית המשפט שני תסקירים על המערער. עולה מהם שהמערער בן 44 נשוי ואב
לחמישה ילדים. מתגורר בדיור ציבורי בתל אביב. אינו עובד מזה כשנתיים ונתמך כלכלית על ידי ילדיו ונעזר בגורמי הרווחה.
לחובתו הרשעה פלילית אחת שהתיישנה ובשנת 2008 ריצה 18 חודשי מאסר בגין נהיגה ללא רישיון רכב ובזמן פסילה.
שירות המבחן ציין כי המערער מתקשה לבחון את בחירותיו לעומק ומצמצם מאחריותו להתנהלותו השולית ותוצאות מעשיו.
נוטה להשליך את מרבית האחריות הפלילית על שותפו לכתב האישום, ותופס את עצמו כקורבן. ולצד זה צוין כי מאז
שחרורו מהמאסר המערער השקיע מאמץ לערוך שינוי באורחות חייו, לפרנס את משפחתו ולהסתייע בגורמי הרווחה ועד
לפני שנתיים אף שמר על יציבות תעסוקתית. ובשנתיים האחרונות הוא מתמודד עם בעיות רפואיות. שירות המבחן התרשם
כי נשקף סיכון להישנות התנהגות בעייתית במצבי דחק. ובסופו של דבר העריך שהמערער איננו בשל לטיפול והמליץ
להטיל עליו מאסר בעבודות שירות.



בית המשפט קבע כי למרות שמדובר במעשים דומים במהותם, שנעשו באותה שיטה, על ידי אותם מעורבים וביחס לאותו המתלונן, הרי שבין אירוע לאירוע חלפו 4 חודשים, וכל אירוע הצריך תיאום מחדש, ומגבש פגיעה נפרדת בערכים החברתיים המוגנים, ועל כן יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד. בית המשפט עמד על הערכים המוגנים בעבירות המדוברות; על מידת הפגיעה בהם במקרה זה; על נסיבות ביצוע העבירות; ועל מדיניות הענישה הנוהגת. וקבע כי מתחם העונש ההולם לכל אישום נע בין 7 חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. אשר לעונש הראוי, בית המשפט ציין את גילו של המערער ונסיבותיו; את עברו הפלילי והתעבורתי; את מצבו הבריאותי; את הודאתו; את עמדת שירות המבחן; את העובדה שלא נפתחו למערער תיקים פליליים חדשים מאז הרשעתו האחרונה לפני כעשור; ואת הפגיעה הצפויה למערער ולבני משפחתו מעונש מאסר מאחורי סורג ובריח. ובסופו של דבר הטיל על המערער שנת מאסר בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירות גניבה או עבירות לפי סימן ה'1 לפרק יא' בחוק העונשין, התשל"ז - 1977; פיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪; וקנס בסך 2,000 ₪. מכאן הערער.

ב"כ המערער טוען שבית המשפט קמא טעה כשהתייחס לשני האישומים כאירועים נפרדים וקבע לכל אחד מהם מתחם עונש הולם. ושטעות זו הובילה לקביעת מתחם ענישה שהרף התחתון שלו מחמיר עם המערער. וטוען כי חלק מהפסיקה עליה הסתמך בית המשפט עוסקת במקרים חמורים יותר או שונים מענייננו באופן שלא ניתן ללמוד מהם לענייננו, ובאלה הדומים הוטלו עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. וכי היה מקום לקבוע מתחם עונש שהרף התחתון שלו עומד על מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. אשר לעונש בתוך המתחם, טען לנתוני המערער ונסיבותיו וציין שעברו הפלילי כולל הרשעה משנת 2005 על עבירות שבוצעו בשנת 1999, והיא התיישנה לפני כעשר שנים ובעוד חודשים ספורים עתידה להימחק. והרשעתו בעבירה של נהיגה בזמן פסילה וללא רישיון, בגינה נידון ל-18 חודשי מאסר בפועל היא משנת 2008. ומאז שחרורו מהמאסר בשנת 2009 הוא ניהל אורח חיים נורמטיבי ושמר על רצף תעסוקתי. תיאר כי בשנים האחרונות מצבו הבריאותי של הורע והוא הוגבל מבחינה תעסוקתית, ובתקופת הקורונה המצב הוחמר. משפחתו סובלת ממצוקה כלכלית ומטופלת על ידי הרווחה. והעבירות בוצעו על רקע מצוקתו הכספית. ציין שלמערער בת מתבגרת המצויה לעיתים קרובות במצבי סיכון בשל חברתה לחברה שולית, והמערער הוא זה שמצליח להחזיר אותה לתלם. וציין שמצבו הרפואי של המערער מורכב. ומאז ביצוע העבירות הוא לא הסתבך באירועים נוספים. וטען כי הנסיבות המפורטות לא קיבלו די משקל, ודווקא עמדת המערער מול שירות המבחן והתרשמות שירות המבחן ממנה זכתה למשקל מרבי, אך לא המלצתו. הוסיף שהמערער הודה במיוחס לו ולא ניהל הוכחות; הביע רצון לטיפול; וההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מרתיע. עמד על הנזק שעלול להיגרם למשפחתו של המערער עם שליחתו למאסר של ממש. הפנה לדו"ח ועדת דורנר. וביקש לקצר את תקופת המאסר באופן שניתן יהיה לרצותה בעבודות שירות.

בדיון היום, ב"כ המערער הדגיש את מצבו הרפואי של המערער, את העובדה שההרשעה האחרונה של המערער ישנה ואת עמידת המערער מאחורי הודאתו בעבירות. וביקש להפחית את תקופת המאסר שלו ולקבוע שהיא תהיה בעבודות שירות. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערעור וציינה את הדברים שהמערער אמר לשירות המבחן, המכרסמים בהודאתו ובלקיחת האחריות שלו, ואת טיב הקשר של הנאשם עם שירות המבחן. קראנו את כל החומרים שהונחו לפנינו ושמענו את טיעוני הצדדים והחלטנו להקל במידת מה בעונשו של המערער.



תופעת גניבת כלי הרכב בישראל רחבה, מטרידה, וגורמת נזקים משמעותיים לפרט ולציבור. גניבת כלי רכב לשם העברתם לשטחי הרש"פ מאופיינת בחומרה יתרה, שכן גניבה כזו כרוכה בדרך כלל בתכנון מוקדם ובמעורבות של מספר אנשים, והסיכוי למצוא את כלי הרכב הגנובים קלוש.

המערער הורשע בשתי עבירות של קבלת רכב גנוב. ובאופן מעשי הוא היה במעגל הפנימי של ביצוע העבירות ותרם תרומה ממשית להוצאת כלי הרכב מרשות בעליהם והעברתם לשטחי הרשות הפלסטינית.

העונש הקבוע לעבירה לפי סעיף 413' בחוק העונשין, בה המערער הורשע, הוא 7 שנות מאסר. ומדיניות הענישה הנהוגה בעבירה זו הינה של רצינות וחומרה ובמסגרתה, ככלל, הענישה כוללת מרכיב של מאסר בפועל לתקופה משמעותית, גם כשמדובר בנאשמים צעירים או נעדרי עבר פלילי. (ראה, מיני רבים, ע"פ 7163/13 כסוואני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (03.08.2014); רע"פ 7890/10 מליטאת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (01.11.2010)). - רע"פ 9269/17 ראמי אבו עישה נ' מדינת ישראל (15.01.18)).

המערער גבר בוגר. לחובתו עבר פלילי מסוים, ישן. והוא ריצה תקופת מאסר משמעותית.

שירות המבחן התרשם שהוא מציג עמדה קורבנית, מתקשה להעמיק בהתבוננות על דפוסיו הבעייתיים, נוטה לצמצם את המשמעות הפלילית של התנהגותו ומטיל את האחריות על גורמים חיצוניים. והעריך כי קיים סיכון להישנות התנהגות בעייתית במצבי דחק ושהמערער אינו בשל להליך טיפולי.

במצב דברים זה, העונש שהוטל על המערער, הגם שאינו קל, אינו חורג מרמת העונשים המקובלים בנסיבות. כך למשל, בעפ"ג 32962-05-21 אחמד אלחמידי נ' מדינת ישראל (06.10.21) דובר במערער שהסיע בשתי הזדמנויות שונות רכב שנגנב על ידי אחרים לתחומי הרשות הפלסטינית. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 16 ל- 34 חודשי מאסר בפועל ונוכח שיקולי שיקום הטיל על המערער 13 חודשי מאסר בפועל. בערעור, העונש הועמד על 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, על רקע נתוני המערער ושיקולי שיקום - בעת ביצוע העבירות המערער היה כבן 19. עד להסתבכותו בעבירות ניהל אורח חיים נורמטיבי. סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, ואף קיבל תעודת הצטיינות חברתית. לאחר סיום לימודיו השתלב בקורס הכנה לעולם העבודה ועברית תעסוקתית, ובמכינה של עמותת "אחרי" ונבחן בבחינת הפסיכומטרי. שואף להשתלב בלימודים אקדמאיים בתחום הסיעוד או הרפואה. וכיום הוא עובד כמדריך שיקומי לפגועי נפש.

בעפ"ג 3614-01-13 מוחמד אלואליה נ' מדינת ישראל (29.05.13) המערער ואחר גנבו רכב, באמצעות מפתח שהאחר גנב מספר ימים קודם לכן, והעבירו את הרכב לרמאללה. נקבע שמתחם העונש ההולם נע בין 10- 30 חודשי מאסר. והמערער נידון לשנת מאסר בפועל.

ובעפ"ג 51984-08-17 אלעסס נ' מדינת ישראל (08.11.17) המערער קיבל לרשותו רכב שנגנב לאחר פריצה לבית בעליו ונטילת מפתחות הרכב שבאמצעותם הרכב נגנב. והסיעו לעבר שטחי הרש"פ ונעצר במחסום המוביל לשטחי הרש"פ. בית משפט השלום הטיל עליו שנת מאסר בפועל וענישה נלווית. ובית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש.



בנסיבות המקרה לא ראינו צורך להכריע בשאלה האם היה מקום לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד ממעשי העבירה של המערער או לראות בשניהם כאירוע אחד ולקבוע להם מתחם עונש הולם אחד. הדברים הבאים, שנאמרו בע"פ 2519-14 ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29/12/14), יפים לענייננו והם מדברים בעד עצמם - "כפי שציינתי בעניין ג'אבר, "הבחינה אם העבירות השונות שביצע הנאשם מהוות 'אירוע אחד' היא תכליתית-פונקציונאלית"... מטרתה לשמש כלי עזר לערכאה הדיונית בבואה להשוות את העניין שלפניה למקרים דומים אחרים. על כן, סיווג שגוי כשלעצמו אינו מצדיק בהכרח התערבות של ערכאת הערעור בעונש שנגזר, מקום שהעונש שהושת על נאשם בערכאה הדיונית אינו חורג ממתחם העונש ההולם, כמפורט לעיל."

העולה מהדברים הוא שהעונש שהוטל על המערער הולם את המעשים בהם המערער הורשע. עם זאת, ולפנים משורת הדין, בהתחשב במצבו הרפואי של המערער, בעובדה שבמשך שנים הוא הצליח לנהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני, בהתרשמות שירות המבחן לפיה ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבורו המערער, בהמלצת שירות המבחן, ובהשפעת עונש המאסר על משפחתו של המערער, מצאנו להפחית את תקופת המאסר שנגזרה עליו ולהעמידה על 10 חודשי מאסר בפועל. יתר רכיבי גזר הדין יעמדו בעינם.

על המערער להתייצב לנשיאת מאסרו ביום 17.01.22 בשעה 09:00 בכלא דקל במתחם בתי הכלא בבאר-שבע, או בכלא אחר לפי הוראת שב"ס.

כל תנאי השחרור של המערער, כולל צו עיכוב היציאה מן הארץ, יעמדו בעינם עד להתייצבות המערער לנשיאת מאסרו. ניתן והודע היום י"א טבת תשפ"ב, 15/12/2021 במעמד הנוכחים.